

ת"פ 11601/06/16 - מדינת ישראל נגד מוחמד אחמד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11601-06-16 מדינת ישראל נ' אחמד
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד הדר פרשר קצב

המאשימה

נגד

מוחמד אחמד
ע"י ב"כ עו"ד מוחמד נעאמנה

הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירת תקיפה הגורמת חבלה, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 4.1.16, שימש הנאשם כנהג אוטובוס בחברת דן. במועד זה, עלתה מ' י' (להלן: "המתלוננת") לאוטובוס ופנתה אל הנאשם בתרעומת מדוע לא פתח את דלתו האחורית של האוטובוס. בין השניים התפתח ויכוח במהלכו קילל הנאשם את המתלוננת ואמר לה לרדת מהאוטובוס אך המתלוננת סירבה. בתגובה, אחז הנאשם בידה, זרק חפצים מידיה לרבות מכשיר טלפון, וכשהתכופפה להרים את חפציה דחף אותה הנאשם.

בהמשך, פנתה המתלוננת אל הנאשם בבקשה לקבל את פרטיו אך זה קילל אותה שוב ואמר לה לרדת מהאוטובוס. המתלוננת סירבה וניסתה לצלם את הנאשם, אשר לחץ על בלמי האוטובוס בחוזקה וכתוצאה מכך הוטחה המתלוננת על שמשות האוטובוס הקדמית. הנאשם אחז בידה כדי שלא תצלמו, אך המתלוננת השתחררה והתיישבה במושב תוך ניסיון לצלם את הנאשם. כשראה זאת הנאשם, עצר את האוטובוס, קם ממקומו, ניסה לחטוף את מכשיר הטלפון מידי המתלוננת והיכה בגבה עד שנפלה.

כתוצאה מהאמור לעיל נגרמו למתלוננת חבלה בדמות שטפי דם ורגישויות.

2. הנאשם כפר במיוחס לו, וטען כי היה ויכוח בינו לבין המתלוננת, אשר ניסתה גם לצלמו והפריעה לו בכך בנהיגה. בנוסף, הכחיש הנאשם את החבלות שנגרמו למתלוננת.

לפיכך, נשמעו ראיות.

עמוד 1

במהלך פרשת התביעה העידה המתלוננת, אשר בעת עדותה בבית המשפט ביקשה לפנות אליה בלשון זכר, זאת לאחר שהשלימה תהליך שעברה (לפיכך, להלן: "המתלונן"). עוד העיד במהלך פרשת התביעה עד ראיה, אחיה י' ר' (להלן: "ר"), והעידו השוטרים הבאים: נורית גלאי (להלן: "השוטרת גלאי") אשר הגיעה אל האוטובוס לאחר קריאת המתלונן; דודי שי (להלן: "השוטר שי") אשר ערך פעולות חקירה; פאני חדד (להלן: "השוטרת חדד") אשר ערכה פעולות חקירה. בנוסף, הוגשו דו"ח פעולה, מזכרים, הודעות הנאשם, עימות שנערך בין השניים, תעודות רפואיות וצילומים.

במהלך פרשת ההגנה העיד הנאשם, וכן הוגשו מזכרים, הודעת המתלונן ומסמך שהגיש המתלונן למשטרה.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה טענה, כי יש לתת אמון בעדותו הברורה והקוהרנטית של המתלונן, וכן כי ניתן היה להתרשם במהלך עדותו בבית המשפט שמדובר באירוע קשה עבורו אשר נצרב בתודעתו. בנוסף, טענה כי עדות זו נתמכת בראיות כגון עדות עד ראיה אובייקטיבי אשר העיד לגבי התרחשות דומה לתיאור שנמסר על ידי המתלונן, וכן תעודות רפואיות וצילומי חבלות. לעומת ראיות אלה, הפנתה ב"כ המאשימה לסוגיות בהן ביקשה לראות סתירות בין גרסאותיו השונות של הנאשם. לגבי עדי ראיה נוספים, טענה ב"כ המאשימה כיהמשטרה פעלה כנדרש בהתחשב בראיות שעמדו בפניה. בנסיבות אלה, עתרה להרשעת הנאשם.

4. ב"כ הנאשם טען, כי גרסת המתלונן אינה הגיונית ומותירה ספק סביר. לטענתו, אין זה הגיוני כי הנאשם יעצור את האוטובוס באמצעו של כביש סואן, ייגש אל הנאשם ויכה אותו, אך אף אחד מנוסעי האוטובוס לא יתערב. בנוסף, טען כי התרחשו מחדלי חקירה משמעותיים ובהם אי תפיסת טכוגרף ואימות מערכת GPS, אשר יכולים היו לגלות האם אכן התרחש אירוע שכזה. מחדלים נוספים אליהם התייחס ב"כ הנאשם, הם אי חקירת חברתו של המתלונן עמה שוחח בטלפון בעת שהחל האירוע; אי זימון וחקירת עדים שנכחו באוטובוס; אי צרוף הקלטת שיחת הטלפון של המתלונן עם מוקד המשטרה; ואי צרוף דיסק אותו מסר המתלונן למשטרה. ב"כ הנאשם הוסיף, כי המתלונן מסר מספר גרסאות אשר ניתן להבחין בסתירות ביניהן וכן בין גרסאות אלה לגרסתו של העד ר'. לפיכך, עתר לקבל את גרסת הנאשם ולהורות על זיכוי.

דין והכרעה

5. אין מחלוקת בין הצדדים, כי התרחש עימות בין הנאשם לבין המתלונן בעת שהמתלונן עלה אל האוטובוס בו נהג הנאשם, עימות אשר כלל אף הפעלת כח מצד הנאשם כלפי המתלונן. הנאשם טען כי נאלץ להזיז את מכשיר הטלפון אותו אחז המתלונן והצמידו אל פניו, וכן כי נאלץ לבלום את האוטובוס כך שהמתלונן ספג חבטה ממעקה זאת מכיוון שהמתלונן חסם את האפשרות להביט במראת הצד של האוטובוס (עמ' 44 לפרוט').

אבחן להלן את הראיות השונות, את השתלבותן בתמונת הראיות הכוללת, וכן תוך כדי התייחסות לטיעוני הצדדים.

עדות המתלונן

6. המתלון מסר מספר גרסאות: הודעה במשטרה (נ/5), עימות במשטרה עם הנאשם (ת/3), אמירה ראשונית בפני שוטרת סיור שהגיעה אל האוטובוס (ת/1) ועדותו בבית המשפט.

המתלון העיד בבית המשפט על ויכוח שהתפתח בינו לבין הנאשם בעת שעלה לאוטובוס עת שאל מדוע הנאשם לא פתח את הדלת האחורית, וכן העיד לגבי שלושת חלקי האירוע: אחיזת הנאשם בידו, מכה על כף היד שאחזה במכשיר טלפון שנפל, התכופפות המתלון ומכה בגבו כך שנפל לרצפת האוטובוס (עמ' 23 ש- 27-32 לפרוט'); בלימה חזקה של האוטובוס על ידי הנאשם בעת שהמתלון פנה אליו לקבל פרטים, באופן אשר גרם לו להיחבל באזור אגן ימין ממעקה האוטובוס (עמ' 24 ש- 2-5 לפרוט'); עצירת האוטובוס פעם נוספת לאחר שהנאשם הבחין במתלון מצלם אותו, ותקיפתו במכות בגבו (עמ' 24 ש- 8-9 לפרוט').

ניכר היה במהלך עדות המתלון בבית המשפט, כי מדובר באירוע משמעותי ובחוויה קשה שעבר, אשר הביאה אותו לפרוץ בבכי (עמ' 27 ש- 2 לפרוט', עמ' 35 ש- 3 לפרוט'). גם אם אתן משקל להתרשמותי כי מדובר במתלון בעל רגישות גבוהה, אני מוצא כי אופן עדותו בבית המשפט בהחלט מעורר אמון, זאת אף מבלי להתייחס לראיות הנוספות המחזקות, מבססות ומאששות את גרסתו. כך, במהלך הדיון בבית המשפט התברר כי המתלון טופל טיפול נפשי בטרם מועד האירוע ולאחריו. המתלון, באמצעות באת כוחו, הסכים להעביר סיכומי שני אשפוזים בבית חולים נפשי, מבלי שניתנה החלטה שיפוטית בענין, נתון המשקף את התרשמותי מכך שלא היסס לחשוף את כל הנדרש, לרבות רקע נפשי. ניתן היה להתרשם מסערת הרגשות בה היה נתון המתלון במהלך עדותו, כפי שניתן בהחלט להבין את תיאור המתלון כי היה נסער מאד אף במהלך האירוע (עמ' 30 ש- 32, עמ' 32 ש- 33, עמ' 37 ש- 3 לפרוט') ובעת מסירת תלונתו מיד לאחריו בתחנת המשטרה (נ/5 ש- 15, 21). לפיכך, וכן לנוכח חלופי הזמן מאז האירוע ועד לעדותו בבית המשפט, אני מוצא מקום לתת משקל משמעותי לקושי של המתלון לזכור פרטים מסוים שאינם עומדים בליבת האירוע (לדוגמא - עמ' 28 ש- 14, עמ' 29 ש- 13 לפרוט'), או לשאלה האם הנאשם אמר למתלון לרדת מהאוטובוס בסמוך לפני שאחז בידו ודחף אותו, או מיד לאחר מכן (סע' 7 לסיכומי ב"כ הנאשם). יש לציין בהקשר זה, כי הנאשם הודה שאמר למתלון לרדת מהאוטובוס מיד לאחר שזה התכופף להרים את הפרטים שנפלו כתוצאה מכך שהנאשם דחף את מכשיר הטלפון של המתלון, כך לגרסת הנאשם (ת/2 ש- 16).

באופן דומה, אין לראות בפרטים נוספים בהם ביקש ב"כ הנאשם לראות סתירות הפוגעות במהימנות המתלון, משום כרסום במהימנות זו, כגון:

- טענה לגבי סתירה (סע' 7 לסיכומי ב"כ הנאשם) בין גרסאות המתלון בבית המשפט כי הנאשם תפס בזרועו לעומת היכה את כף ידו. הפיסקה בה העיד המתלון כי הנאשם **"נתן לי מכה בכף היד והעיף לי את הטלפון"** (עמ' 23 ש- 29-30 לפרוט'), החלה בעדות על כך שהנאשם תחילה **"תפס לי את היד כשבאתי להיכנס פנימה"** (עמ' 23 ש- 28 לפרוט').

- טענה לגבי סתירה (סע' 8 לסיכומי ב"כ הנאשם) בין גרסתו הראשונה של המתלון לגבי דחיפתו לרצפת האוטובוס בעת שהתכופף (נ/5 ש- 14) לבין גרסתו בעימות כי הנאשם היכה בגבו בשלב זה (ת/3 ש- 16). התקשיתי לראות בשינוי סמנטי זה, בין המילים דחף והיכה, משום סתירה שיש ליחס לה משקל.

- סתירה נוספת נטענה לגבי תיאור חלקו השלישי של האירוע (סע' 14 לסיכומי ב"כ הנאשם), בכך שהמתלון טען בתלונתו הראשונה כי הנאשם **"תפס אותי והעיף אותי וזה היה פשוט הזוי"** (נ/5 ש-

21) לעומת גרסתו בעימות כי הנאשם "נתן לי מכות על הגב" (ת/ש-30). אכן מדובר בשוני באופן התיאור, אך בהתחשב בהקשר הכללי של הדברים, במכלול הראיות ובהתרשמותי מהעדים השונים, אין לתת משקל משמעותי לכך. העובדה שהמתלון הנסער מיד לאחר האירוע, העיד תחילה שהנאשם "העיק" אותו ובהמשך פירט בגרסה נוספת שמדובר היה במכות בגבו, אינה מהווה סתירה בנסיבות אלה.

אותם הבדלים מסוימים בין גרסאות המתלון, אינם פוגמים בשדרת עדותו, עליה שב בכל גרסאותיו, הנצבת איתנה, מבוססת ומחוזקת אף בראיות נוספות שיפורטו בהמשך.

עדות ר'

7. ר' הוא עד ראיה לאירוע, אשר היה בתוך האוטובוס בעת שהמתלון עלה אליו. בשונה מטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו כי עדותו של ר' היתה "רווית ניחושים, השערות ואי דיוקים" (סע' 7 לסיכומי ב"כ הנאשם), מדובר בעד אשר פירט את ההתרחשויות העיקריות במהלך האירוע, באופן ברור ומפורט. מצאתי את עדותו מהימנה, כאשר לא היסס לענות שאינו זוכר את האירוע לפרטי פרטיו, אלא את עיקריו. בנוסף, לא עלה במהלך הדיון כל קשר אישי בינו לבין המתלון לפני האירוע או לאחריו, ולא התעורר כל מניע בעייתי למסירת עדותו כנגד הנאשם. העד ר' פירט בעדותו את שלבי האירוע, באופן המשתלב היטב עם עדות המתלון: עליית המתלון אל האוטובוס; רצון המתלון לצלם את הנאשם, אשר תפס בידו ובהמשך העיקף את מכשיר הטלפון מידיו (עמ' 16 ש-25 לפרוט'); העובדה שהנאשם בלם את האוטובוס "כדי שהיא תעוף קדימה או משהו... בלימה פתאומית. זה היה נראה מחילופי הדברים שהיו שם שהמטרה של הבלימה זה שהיא תעוף קדימה" (עמ' 16 ש-28-29 לפרוט'); קום הנאשם מכסאו באוטובוס ותקיפת המתלון על ידו באמצעות אגרופים לגבו (עמ' 16 ש-30-32 לפרוט'). בנוסף, ר' העיד כי במהלך האירוע הנאשם בלם את האוטובוס פעמיים (עמ' 16 ש-26-27 לפרוט'), עובדה המשתלבת היטב עם עדות המתלון לגבי עצירת האוטובוס בשלב בו נפגע מהמעקה, ושוב בהמשך בעת שהנאשם קם מכסאו ותקף אותו.

כאמור, העד ר' לא היסס לענות לשאלות מסוימות כי אינו זוכר, בשל פרק הזמן הממושך שחלף מאז האירוע ועד לעדותו בבית המשפט (למעלה משנתיים וחצי), עובדה שחיצקה את מידת האמון בגרסתו. אותם פרטים שנשכחו מהעד ר', אינם נוגעים לליבת האירוע אותה זכר היטב:

- ר' לא זכר את הדברים המדויקים שאמר המתלון בעת שעלה לאוטובוס, אך זכר שהדברים היו כעס על כך שהנאשם לא פתח את דלתו האחורית של האוטובוס (עמ' 17 ש-6 לפרוט').
- ר' לא זכר מה לבש המתלון בזמן האירוע ומה לבש הוא בעצמו, אך זכר שלמתלון היה תיק (עמ' 18 ש-31 - עמ' 19 ש-3 לפרוט').
- ר' לא זכר מתי ירד מהאוטובוס (עמ' 19 ש-27 לפרוט').
- ר' לא זכר את צבע הטלפון של המתלון, אך זכר שהמכשיר התפרק כשהנאשם זרק אותו מידי המתלון (עמ' 20 ש-9 לפרוט').

איני מוצא כי יש לראות בחוסר זיכרון לגבי פרטים מסוג זה, משום כרסום במהימנות העד ר'.

8. ב"כ הנאשם טען ביחס לעד ר', כי קיימות סתירות משמעותיות בין עדותו לבין עדות המתלון. טענות אלה מתייחסות לשולי האירוע ואין בהן לכרסם את מהימנות עדי התביעה, אך גם בחינתן מחזקת את השתלבות העדויות זו בזו כמבססת את המיוחס לנאשם:

- טענת ב"כ הנאשם לגבי סתירה בין עדות העד ר' כי המתלון כינה את הנאשם "דביל" בתחילת האירוע, לבין עדות המתלון אשר הכחיש זאת (סע' 7 לסיכומי ב"כ הנאשם). עיון בהפניית ב"כ הנאשם למענה המתלון בחקירתו הנגדית, מעלה כי תשובתו החיובית לא התייחסה רק לשאלה האם לא אמר לנאשם "דביל", אלא לשאלה ארוכה אשר כללה בתוכה עובדות רבות, ולא ניתן לנתק חלק קטן מאותה שאלה באופן מלאכותי (עמ' 37 ש- 6-7 לפרוט'). בנוסף, ניתן בהחלט להבין מהקשר הדברים כי אותה שאלה התייחסה לחלק אחר במהלך האירוע, ולא לחלקו הראשון עם עליית המתלון לאוטובוס. לעומת זאת, כשנשאל המתלון שאלה מפורשת מתייחסת לקללות בלבד מצדו, לרבות המילה "דביל", אישר זאת (עמ' 31 ש- 15-16, עמ' 37 ש- 33-34 לפרוט').

- סתירה נוספת שנטענה על ידי ב"כ הנאשם, מתייחסת לעדות ר' כי ישב ב"רביעה" מאחורי הנהג והמתלון הלך לאחורי האוטובוס, זאת כאשר המתלון טען שישב בעצמו ב"רביעה" (סע' 9 לסיכומי ב"כ הנאשם). לא ניתן להבין מהשאלה שנשאל העד ר' ומהמענה, כי התייחס לחלקו הראשון של האירוע ולא לסופו, לגביו אף המתלון העיד כי נכנס אל חלקו האחורי של האוטובוס (עמ' 24 ש- 14, עמ' 31 ש- 1 לפרוט'), ואף גרסת הנאשם דומה).

- ב"כ הנאשם טען לסתירה משמעותית ובעלת משקל בכך שהעד ר' כלל לא העיד לגבי חלקו השלישי של האירוע, בו תקף הנאשם את המתלון באגרופים בגבו לאחר שעצר את האוטובוס (סע' 16 לסיכומי ב"כ הנאשם). כאמור לעיל, העד ר' בהחלט העיד בבית המשפט לגבי חלק זה של האירוע (ראו עוד בעמ' 21 ש- 32 לפרוט').

יודגש, כי מדובר באירוע מתמשך, שהתרחש לפני תקופה ארוכה, במהלכו בחר העד ר' שלא להתערב. ההבדלים עליהם הצביע ב"כ הנאשם בין עדות המתלון לעדותו של ר', אינם מתייחסים לליבת האירוע, ומשקפים את טבעו של הזיכרון האנושי:

"סתירות קלות בין גרסאותיהם של מי שהיו עדים לאותו אירוע כמעט תמיד ניתן יהיה למצוא, אך סתירות אלה אינן אלא תזכורת לטבעו של הזיכרון האנושי"

(ע"פ 175/10 חנוכיב נ' מדינת ישראל (28.7.2011) פסקה 37).

ב"כ הנאשם העלה סימני שאלה נוספים, המתייחסים לאופן הגעת העד ר' למסירת עדות במשטרה. ר' העיד כי פנה מיוזמתו אל המתלון, לאחר ש"הרגשתי לא נעים מזה שלא התערבתי אז דיברתי עם אחד הנוסעים שירדנו ואז הוא אמר שהוא לקח ממנה את הטלפון והביא לי את זה, אז פניתי אליה" (עמ' 19 ש- 14-15 לפרוט'). מדובר

בגרסה דומה לזו של המתלון, אשר העיד כי מסר את מספר הטלפון שלו לאחד הנוסעים באוטובוס ובהמשך יצר אתו קשר העד ר'. סוג מעורבות זה, חוסר ההיכרות עם הצדדים ואופן מעורבות העד ר', מחזקים את מידת האמון בעדותו, אשר משתלבת היטב במארג הראיות הכולל.

תיעוד חבלות

9. התעודות הרפואיות שהוגשו ללא התנגדות ההגנה, מתעדות חבלות התומכות בגרסת המתלון והעד ר'. למחרת האירוע, הבחין רופא בהמטומה בזרוע ימין (ת/6), התומכת בעדויות כי הנאשם אחז בתחילת האירוע בידו של המתלון. כעבור יומיים נוספים, ציין רופא כי קיים שטף דם בזרוע וכן מעל האגן (ASIS) של המתלון מימין (ת/7), חבלה התומכת בעדויות לגבי המכה שספג המתלון כתוצאה מבלימת הפתע על ידי הנאשם. בתעודות הרפואיות ציינו הרופאים אף כאבים בחלקי גוף שונים, עליהם התלון המתלון, באזורים התומכים בעדויות לגבי תקיפתו במכות בגבו.

ב"כ הנאשם טען כי אין לתת משקל לתמונות שהוגשו (ת/5). מדובר בתמונות אשר נושאות תאריך של כשלושה שבועות לאחר האירוע, אך אלה מתעדות את אותן חבלות אשר פורטו על ידי הרופאים בתעודות הרפואיות שניתנו בסמוך לאירוע והוגשו ללא התנגדות ההגנה. למעשה, תמונות אלה אינן מוסיפות עוד על המתועד בתעודות הרפואיות, אלא חוזרות על האמור בהן. בבחינת למעלה מהדרוש, בהתייחס לטענת ההגנה לגבי זהות המצלם, אפנה לכך שעיון בתמונה ת/5ד' מעלה כי זו צולמה על ידי המתלון בעצמו דרך מראה.

גרסת הנאשם וטענות ההגנה

10. הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט פרטים רבים שעלו בעדויות עדי התביעה: את הויכוח שהתפתח עם המתלון, בעת שעלה כעוס לאוטובוס לאחר שהנאשם לא פתח את דלתו האחורית; את דחיפת הטלפון כך שנפל מידו של המתלון, זאת לטענתו בשל הצמדת הטלפון לפניו; את בקשתו מהמתלון לעזוב את האוטובוס; את בלימת האוטובוס באופן בו המתלון ספג מכה בבטנו ממעקה, זאת לאחר שלטענתו המתלון הסתיר לו את מראת האוטובוס; את תיק הגב שנשא המתלון על גבו (עמ' 44 ש- 10-30, עמ' 47 ש- 28-32 לפרוט'). הנאשם הדגיש כי לא תקף את המתלון כפי שיוחס לו בכתב האישום, אך עדותו לא כרסמה בעצמת ראיות המאשימה המשתלבות היטב זו בזו ומחזקות האחת את השניה. דוגמא לכך, היא עדות הנאשם לגבי מטרת בלימת האוטובוס ודרך הבלימה, באופן שגרם למתלון לאבד את שיווי משקלו ולחבלה מהמעקה. גרסת הנאשם כי בלם בשל העובדה שלא יכול היה לראות את המראה הימנית (עמ' 44 ש- 28-29 לפרוט'), אינה מתיישבת עם הימצאות תחנת אוטובוס בצדו הימני של כביש, ועם העובדה שהנאשם החל לנהוג את האוטובוס שמאלה אל הכביש כך שלא היה זקוק באותה עת למראת הצד הימנית. בנוסף, גרסה זו אינה מתיישבת עם עדות המתלון וכן עם עדותו של ר' כי המתלון לא הפריע לנאשם לנהיגה (עמ' 22 ש- 5 לפרוט'). לגבי דרך בלימת האוטובוס, העיד הנאשם ש"התחלתי בנסיעה שלי, התקדמתי לא ממש באמצע הכביש, איזה שני מטרים" (עמ' 44 ש- 27 לפרוט'), עדות העולה בקנה אחד עם עדותו של ר': "הוא לא ממש התחיל לנסוע, זה היה ליד התחנה, כמה מטרים ואז בלימה" (עמ' 22 ש- 10 לפרוט'). מהירות הנסיעה אינה רלוונטית לאופן הבלימה הפתאומי שהביא לפגיעה במתלון, בוודאי כאשר הנאשם בעצמו העיד לגבי מודעותו לכך שבלימה זו תגרום לאיבוד שיווי המשקל על ידי המתלון: "זה בעיה שלה כי אני אמרתי לה לשבת" (ת/2 ש- 20), וכן לנוכח עדות המתלון ור' בהקשר זה.

11. טיעון ב"כ הנאשם בסיכומיו, בדבר חוסר ההגיון של הגרסה כי הנאשם עצר את האוטובוס בכביש וקם מכסאו אל עבר המתלון, נתון שלא עלה בעדות הנאשם במשטרה וכן בעימות שערך עם המתלון, נסתר בראיות המאשימה אך גם בעדות הנאשם בבית המשפט. הנאשם בעצמו העיד, כי לאחר שעצר את האוטובוס באופן בו המתלון נתקל במעקה, ואף שהדבר היה לאחר שהאוטובוס יצא מהתחנה, קם מכסאו, עמד, והסביר למתלון כי עליו להיכנס פנימה תוך שסימן לו עם ידיו (עמ' 45 ש- 3-4 לפרוט'). אם כן, אף לטענת הנאשם בעצמו, אין זה "לא הגיוני" שיקום מכסא הנהג ויעמוד על מנת להתמודד עם המתלון, אף שהאוטובוס אינו מצוי בתחנה.

טענה נוספת שהעלה ב"כ הנאשם, המתייחסת לחוסר הגיון בכך שאף אחד מכל נוסעי האוטובוס לא התערב במהלך העימות וכן כי נמצא רק עד ראיה אחד, מוצאת מענה סביר והגיוני בעדותו של העד ר' אשר הבהיר כי חיפש ליצור קשר עם המתלון לאחר שחש חוסר נוחות מכך שלא טרח להתערב במהלך תקיפת המתלון על ידי הנאשם (עמ' 19 ש- 14-15 לפרוט'). ר' אף העיד בבית המשפט, כי על אף שנוסעי האוטובוס הבחינו במעשים - אף אחד מהם לא התערב (עמ' 19 ש- 23, עמ' 20 ש- 34 לפרוט'). עדות זו עולה בקנה אחד אף עם עדות המתלון ביחס להתעלמות הנוסעים מהאירוע וחוסר נכונותם למסור עדות (עמ' 24 ש- 26, עמ' 30 ש- 21-22, עמ' 37 ש- 12-13 לפרוט'), אך גם עם גרסת הנאשם בעצמו (עמ' 45 ש- 22-23 לפרוט'). יודגש, כי אף לגרסת הנאשם התרחש אירוע חריג: ויכוח קולני בין השניים; הנאשם השליך את מכשיר הטלפון מידו של המתלון; הנאשם פתח את דלת האוטובוס ואמר למתלון לצאת ממנו; המתלון הפריע לנאשם בנהיגה וספג חבטה ממעקה בשל עצירת פתאם; הנאשם קם מכסאו ופנה בדברים אל המתלון בעוד האוטובוס עומד בכביש. יחד עם זאת, אף בהתאם לאותה גרסה מצמצמת של הנאשם, אף אחד מהנוסעים לא ראה לנכון להתערב או לענות לשאלת השוטרים אשר עלו לאוטובוס כי הבחין באותו מקרה. לפיכך, קשה לתת משקל רב לכך שהשוטרת גלאי ציינה בדו"ח הפעולה שהנוסעים טענו כי לא הבחינו במקרה והסתפקה בכך (ת/1), בין אם מדובר בדברים בהם הבחינו בהתאם לגרסת המאשימה ובין אם לפי גרסת הנאשם, זאת אף בהתחשב בחוסר התערבותם באירוע. בנוסף, לא ניתן לשלול כי נוסעים ירדו מהאוטובוס בין התחנה בה עלה המתלון בצומת חולון ועד לעצירת האוטובוס ברחוב ויצמן פינת ארלוזורוב בתל אביב, כפי שטען המתלון בפני השוטרת גלאי.

עוד נושא הקשור בטענת ההגנה לגבי עדים, עלה בטיעוני ב"כ הנאשם ביחס לכך שלא נגבתה עדותה של חברת המתלון עמה שוחח בטלפון בעת שעלה לאוטובוס. השוטר שי הסתפק בשלושה נסיונות לאתר את העדה טלפונית (נ/1-3). יתכן בהחלט כי היה מקום לפעולה נמרצת יותר מצד היחידה החוקרת, ואולם יש לזכור כי גרסת השיחה עם המתלון עלתה בעדותו, כמו גם פרטיה של חברתו. בעדות זו, טען המתלון כי לאחר תחילת הויכוח עם הנאשם, אותו הנאשם לא הכחיש, נותקה השיחה. מכאן, פוטנציאל הגנת הנאשם בעדות זו, הוא נמוך עד מאד. באופן דומה, אין לייחס משקל רב לטענת ב"כ הנאשם לגבי מחדל בחוסר תפיסת הקלטת שיחת המתלון עם מוקד המשטרה, זאת כאשר פרטי המקרה שנמסרו למוקד על ידי המתלון פורטו בדו"ח הפעולה (ת/1). עוד יש לציין בנושא זה, את אופי התלונה הכללית בלבד במהלך אותה שיחה, לפיה **"מודיעה מדווחת על נהג שהרביץ לה"** (ת/1).

טענה נוספת למחדלי חקירה, העלה ב"כ הנאשם ביחס לאי תפיסת מכשיר הטכוגרף של האוטובוס. לא ברור מדוע ראה ב"כ הנאשם פוטנציאל סיוע להגנתו במכשיר זה, כאשר האוטובוס עצר במהלך הנסיעה בתחנות, ברמזורים, ואף לגרסת הנאשם - עצר גם לאחר שיצא מהתחנה ובלם בלימת פתע.

באשר לטענת ב"כ הנאשם לגבי דיסק אותו העביר המתלון ליחידה החוקרת ולא נמצא בחומר החקירה, ציינה השוטרת חדר את תכנו בעת שקיבלה אותו מידי המתלון. תוכן זה הועבר לעיון ב"כ הנאשם במלואו (ת/4). הסוגיה היחידה שלא נפתרה עד תום בהקשר זה, היא צילומי החבלות שהופיעו בדיסק, אשר הועבר ביום 7.1.16, לעומת התאריך המופיע

על גבי התמונות המפותחות מיום 27.1.16. כפי שצוין לעיל, אותן תמונות אך מאששות את שנכתב בתעודות הרפואיות, לגביו לא עלתה כל מחלוקת, ולכן אין למצוא בהן משקל ראייתי עצמאי רב. לפיכך, לא ניתן למצוא פוטנציאל הגנה משמעותי באותו דיסק חסר.

12. בנסיבות שלעיל, יתכן בהחלט כי היה בידי המשטרה לבצע חקירה יסודית יותר ומעמיקה, אולם גם אם ניתן להצביע על מחדלי חקירה מסוימים - אין בעובדה זו כשלעצמה כדי להביא לזיכויו של הנאשם. יש לבחון מחדלים אלה אל מול התשתית הראייתית המונחת בפני בית המשפט, בהתחשב בנסיבותיו של המקרה, ולהכריע לגבי נפקותם בהתאם:

"השאלה עליה צריך בית המשפט לענות, היא לעולם האם הראיות שהובאו בפניו די בהן לצורך הוכחת אשמתו של נאשם מעבר לספק סביר, בהבדל מהשאלה האם היו ראיות אחרות, נוספות, טובות יותר שניתן היה להביאן"

(ע"פ 9908/04 נסראלדין נ' מדינת ישראל (31.07.2006) פסקה 22. ראו עוד לענין זה, ע"פ 2127/17 אמין עלוש נ' מדינת ישראל (28.02.2018) פסקה 38; ע"פ 2697/14 מיסים חדאד נ' מדינת ישראל (6.09.2016) פסקה 91; ע"פ 8529/11 גוסיין אטקשייב נ' מדינת ישראל (25.05.2012) פסקה 8).

עדות המתלונן לגבי האירוע, על חלקיו השונים, משתלבת היטב ושזורה בעדות עד הראיה ר', עדים אשר הותירו עלי רושם אמין ומהימן. בנוסף, עדויות אלה מוצאות חיזוק וביסוס בראיות חיצוניות של סימני חבלה אשר נמצאו על גוף המתלונן בסמוך לאחר האירוע. גרסת הנאשם וטענות ההגנה אינם עולים כדי ספק סביר, ולפיכך אני מוצא את הנאשם אשם ומרשיעו בעבירת תקיפה הגורמת חבלה לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"א סיוון תשע"ט, 24 יוני 2019, במעמד הצדדים